

„Naa, jeg har maaske ogsaa flere Forudsætninger dertil end de fleste.“

„Det har De — det har De, Frøken!“

„Jeg mener . . . vi har jo talt sammen om mange Ting. Derfor véd De ogsaa, at vi har forskellige Meninger om adskilligt mellem Himmel og Jord. Men De har forhaabentlig ogsaa faaet det Indtryk, at jeg altid agter dem, der har Mod til at leve efter deres egen Lære.“

„Ja, som Deres Elev gør jeg Dem ikke Ære, Frøken Ragnhild!“

„Dermed kan jeg ikke smigre mig, nej! — De gaar vel nu hen til Deres Forlovede?“ spurgte hun hurtigt.

„Ja.“

„Saa hils hende fra mig og bring hende min oprigtigste Lykønskning.“

Da Emanuel et Øjeblik efter gik hen over de solbestraalede Marker, følte han sig som et Menneske, der var vaagnet op af en ond Drøm. Han havde trængt til denne Bekræftelse paa sin Lykke — og just fra denne Kant — for at faa bortjaget de Tivlens klamme Taager, der i den lange, søvnløse Nat havde lejret sig om hans Sind. Egentlig havde han tilbragt forfærdelige Timer siden den foregaaende Aften. Han havde den hele Nat kastet